nadega maenitsema. Essite ei tahtnud noormees õppetaja jutto kuuldagi, tahtis agga temma jurest ärra minna. Agga õppetaja, kes ta kurjust ärramoistis, ei laskнud tedda lahti, ja maenitses tedda armsa sannadega, kunni ta õppetaja seltsis õppetaja maiasse läks.

Kui õppetaja tedda ikka peäle armsa sannadega maenitsenud, tunnistas wimaks, et temma kätte 130 wrangsi (se on peäle 30 rbl. hõbb.) woõrast rahha antud omma paika tallitada, ja sedda on ta mängides ärraraisand. Õppetaja otas, kunni mees waiksemaks jäi, siis maenitses tedda kui armolinne issa omma last, kes eksitusse tee peäle sattunud. Siis ta otsis omma wiimsed koppikad kokko, sai ni paljo, kui noormees ärraraisand, andis ta kätte ja ütles: „Siin on keik mo rahhawarrandus, wõtta, wi senna, kus ta õigus, ja ma lodan, et sa Jummala armo läbbi teiseks innimesseks saad ja se rahha mulle ükskord ärratassud, et mul hädalistele ja waestele anda on.“

Kes moistab nore mehhe rõmo ja immeks pannemist üllesräkida! — ta hakkas õppetaja kaela ümber, ja nuttis. Siis ütles: „Issanda nimmel tootan ma omma ello sest aiast parrandada.“

Siis ta läks, wõttis rahha ja õppetaja õnnistamist kasa. Temma olli sesamma, kes nüüd õppetajale se kangi kulda saatnud.

Wiis: Au, kitus olgo iggawest'.
(Laul 321, 10. 11.)

Oh kallis arm! oh kaunike!
Oh heida armo peäle!
Sa kallis armo tulloke!
Oh sada, sada tele
Keik neid, kes sinno armo tõõd
Kül näwad, agga süddamed
On ommeti weel tuimad!

Oh nende tahtmist, Jesus! sa,
Sa isse murra katki:
Lõ mahha kõrged mõtted ka,
Ja allanda neid mani: